

let vilde kunne forandres til tredie Behandling, saaledes at der istedetfor, hvor det hedder: „vedkommende Præst“, kom til at staae: „de til Ydelserne Berettigede“. Den høitærede Minister gaaer i det Hele taget ud paa at gjøre Loven saa simpel som muligt, idet han under Nr. 5 til § 4 har stillet et Forslag, hvorefter Stævningmændene ikke behøve at bruges til Indkaldelsen. Jeg skal meget gjerne tiltræde saavel dette som alle de øvrige af den høitærede Minister stillede Forslag.

**Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:** Jeg haaber, at de af mig stillede Endringsforslag ville finde Thingets Bifald. De ubvide Afsløsningen af disse Smaaavgifter til ikke alene at gjælde, forsaavidt de udredes til Præsten, men ogsaa forsaavidt de udredes til alle Andre, til Cieren af Konge- og Kirketiende eller til Skolelærerne. Herved ville disse forskjellige Smaaavgifter blive afløste under Et og Loven faaer derved en langt videre Anvendelse, end om den kun angik Ydelses til Præsten. Men deraf følger ogsaa, at de Endringsforslag, som ere stillede af den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, angaaende en forandret Sammensætning af Commissionerne, ikke ville passe. Hans og mine Endringsforslag kunne ikke gaae i Spænd sammen, idet de ere udgaaede fra forskjellige Forudsætninger. Jeg vil derfor hellere foreslaae, at man nu ikke vedtog dem; saa skulde jeg med Fornøielse overlægge med den ærede Rigsdagsmand inder tredie Behandling, om vi kunde blive enige om en Sammensætning af Commissionerne; jeg troer, at det vil blive vanskeligt; men det skal være mig en Fornøielse at forhandle med ham derom. — Der er af en æret Rigsdagsmand stillet et Endringsforslag til § 2. Denne Paragraph begynder saaledes: „Den Smaarebse, der hidtil er bleven udredet til Præsterne“; nu er det foreslaaet, at der skulde indskydes Ordene „er bestemt og“, saaledes at det vilde komme til at hedde: „Den Smaarebse, der er bestemt og hidtil er blevet udredet til Præsterne.“

Det har imidlertid ikke nogen Betydning, og hvis det har nogen Betydning, kan jeg ikke modtage dette Endringsforslag. Sagen er nemlig den, at man for disse Ydelses ikke har anden Bestemmelse end Hævdstiden. Det, at disse Afgifter fra Alders Tid ere blevne udredede, er den eneste Bestemmelse, man har for deres Udredelse, og naar der derfor blev i Loven talt om den Smaarebse, der „er bestemt“, og den som „hidtil er udredet“, saa er det to Ting, der falde sammen, thi netop det, at den hidtil er udredet, er det, der gjør, at den er bestemt. Men hvis man skulde opfatte Ordene, at den „er bestemt“, saaledes, at man vilde forlange som Betingelse for Afsløsningen, at der skulde være en udtrykkelig Lovbestemmelse for dens Udredelse, saa vilde den vedblive og ikke komme til Afsløsning, fordi der ikke i Loven indeholdes Noget om, at den skal udredes. Jeg anseer altsaa Endringsforslaget for at være enten overslødigt eller betænkeligt, og maa derfor tilraade, at man ikke gaaer ind derpaa.

**K. P. C. Larsen:** Efter den Udtalelse, vi have hørt fra den ærede Minister, kan jeg ikke vente, at mit Forslag skal gaae igjennem. Jeg har imidlertid troet, at der var Bestemmelser for denne Smaarebse, thi naar man seer Embederne oplaaede vacante, seer man dem opførte med saa og saamange Pund Smør, Kjøb og Brød; men det er jo muligt, at det gaaer med denne Bestemmelse ligesom med Tiendebestemmelsen, thi jeg har ogsaa seet, at Embeder, som vare oplaaede vacante, vare opførte med saa og saamange Tønder Korn for hver Tiende, men det har saa vist sig, at det ikke var bestemt, men blev omgaaet. Derfor har jeg troet, at det maatte sættes, at Afgiften skulde være bestemt, for at forebygge Tvivlsgheder imellem Tiendehyberne og Modtagerne. Jeg vil derfor dog see, om Thinget ikke vil gaae ind paa Forslaget. Skal det falde, saa maa jeg finde mig deri; er der Intet vundet derved, saa vil det heller ikke gjøre nogen Ulykke, men tage det tilbage kan jeg ikke. Jeg vil lade Forslaget gaae sin Stjæbne imøde og anbefale det til Thingets Antagelse.